

FÁY FERENC VERSEI

Gallyazó

Minden kegyelmet latba vetve,
e tűz-ette, szél szaggatott
kegyetlen nyárban (rád szabott
rongyaitat se rejtegetve)
állj meg egy percnyi lélegzetre
már börtönöddé szoktatott,
egy helyben álló toporgásod
soha, sehová nem vivő
kis őrhelyén, — te nem virágzó,
árnyékod árnyékában fázó,
koldus-se-becsülte szegény.

Állj meg gyökeredig repedt,
villám-hasított életed
üszök-sebében; mely fölött
Isten már markába köpött,
s kegyelme fejsze-fénye ül
napjaid gallyai körül.

Villázó

Nem a seb viszket. Csak a heg! —
a varasodó délutánok...
lassan gyógyuló életed,
melyen még arcuk átszivárog.

Bokádba kap, körül ugat
a félelem, hogy lépni sem tudsz.
Mosd le magadról arcukat,
s hagyd abba már ez ócska cirkuszt.

Öleld fel rétek illatát,
mosolyok ízét... s így nőlj azzá,
ki nemcsak bűzlő önmagát
villázza párolgó kupaccá;

te ravasz varjú-menedék
— oly bölcs, hogy már-már közveszélyes —,
kit undorral ver majd az ég
halála trágyas küszöbéhez.

Tedd le a villát! Mosakodj!
Meríts e délutáni fényből;
s húzódj el iszonyú szagod,
s arcuk szivárgó közeléből.

Mert annak, ki sebükben él,
s onnan sunyít saját sebére,
nem lehet itt egy villanyél
sem oltalma, sem menedéke.

Magány

Kapaszkodj meg a fádba, — míg lehet.
Dülöng a föld... a fény is egyre fogy
már;
keress egy ágat... egy kezet keress,
mielőtt itt, az őszben összerogynál.

Átlépett rajtad már a nyár,
s most vársz e csontot-átjáró magányban.
Árnyad alatt egy ember áll
kopott kalapban, szél-tépett kabátban.

Mert fúj a szél, s megindult pár levél
a köd-takarta, ismeretlen égne...
Mennél te is, de hát mit kezdenél
ott, hol a nyelvek más nyelvet beszélnek.

Anyád fogod (bár rossz kapaszkodó,
melyről tudod, hogy egyszer mélybe
eshetsz,
ha nem nősz fel, e nem neked való
idők között, a biztosabb kezekhez.)

Szikkad a sár. Egy ház vacog veled,
s nincs senkid, aki végre betakarna
s bepólyálná deres-félelmedet
lányok-fosztotta, jó pehely-szavakba.

Félelem

Cipődbe folytak már a rétek.
Hová rejtőzködsz most, szegény?
Ülj le egyetlen menedéked:
halálad szalma-ereszén.

Ez már az ősz. Kimondhatatlan
szavak ragyognak néha még:
de látod már a híg latyakban
a süllyedők tekintetét.

Feléjük kapsz. S hajuk hínárja
kisiklik ujjaid közül.
Peregnek lent, a sűrű sárba'
bambán és menthetetlenül.

Nincs senkid már! — Csupán a forgó,
vad ősz vacogja még veled,
halálad ereszén kuporgó
iszonytató félelmedet.

Arckép, szemfedővel

ILIA MIHÁLYNAK

Úgy élt, hogy az emberek
nem is vették észre, amikor meghalt.
Pedig ötvenegy éven át köszönt a szomszédjainak;
pár tyúkja meg naponta átlátogatott Kissékhez...
Csömözékhez... hogy aztán a lábsziját lóballó mester,
mint egy csizmadiává lélekvándorolt Dávid
parittyázza káromkodása köveit
napszitta homlokához.
Ilyenkor átvart az asszonyt
bocsánatot kérni.

Nagy ember volt. Kinek nyurga-nyomorúsága
átlátszott a kerítésléceken.
A borbélyasztalán szerette legjobban, tarhonyával...
s a déli-órák melegét,
mikor talpa alá húzódott az árnyék,
s ő is leülhetett zsíros kalapja alá,
éhsége gazos árokpartjain.
Hagymát evett. Majd kése élivel piszkálta ki
fogai közül, a néki jutott öröm maradékát.

Most is ijedt, útszélre-húzódó alázattal
nézte a plébános urat, ki már elintézte
diplomáciai tárgyalásait kenyéradó gazdája
és az ő bűnös porhüvelyé között.
Érezte az olaj hűvösségét homlokán,
s arra gondolt: vajon honnan szerez az asszony
egy darabka faggyút, mellyel megkenheti
Józsika cipőit, az őszi esők előtt.

Fárasztotta a halál,
a latin szavak... az imádság monoton egyhangúsága,
melyek fölött már megnyálazta tintaceruzáját
Sallay István „Műbútor-asztalos és Temetkezési vállalkozó”,
felnyitotta a mindentudó noteszt,
s elővette a colstokot, hogy megmérje belefér-e
abba a két éve eladhatatlan (gyereknek nagy,
embernek kicsiny) koporsóba,
melyet egy farsangi mulatság után,
vagy húsz centivel szabott rövidebbre
az egyik részeg segéd.

Belefért.

Most már csak a szemfedővel volt baj.
Estefelé, mikor rápróbálták a koporsófedeleit,
úgy lógott ki — a halál e feketére lakkozott zárja alól —
a csipkézett papír, mint a haja a lábos alól, kölyökkorában,
mikor még borbélyt játszott vele az Édesanyja,
ünnepek előtt.
Ollót hoztak.
S ő végre kinyújtózhatott a méretére-stuccolt,
csipkéje-vesztett krepp-papír alatt.

Pedig nem volt kis ember.
Csak alacsony.